

„Én vagyok a világ világossága. Aki engem követ, nem jár sötétben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Jánosnak nagyon fontos volt ez a jézusi mondat. Evangéliuma kezdő, misztikus bevezetőjében is ezt a szimbólumot használja: Jézus „az igazi világosság”: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”

A világosság, a fény nagyon fontos minden élő számára, fizikai és pszichés értelemben is. Az ősi kultúrák istenként tisztelték a Napot. Adventi énekünkben is Isten jelképeként szólongatjuk, hogy törje át az éj sötétjét. Jézus születése szinte egybeesik a téli napfordulóval, amitől kezdve a fény növekszik és szűnik a sötétség. A Világ Világossága bennünk is lakozik, hiszen a Szentlélek temploma vagyunk, és minden önzetlen gondolattal közelebb kerülünk Hozzá.

Az én életemet mennyire világítja meg Jézus? Világossága átragyog-e rajtam?

A farizeusok nem tudnak elszakadni a törvénytől és annak szörszálhasogató értelmezésétől, nem képesek a Világ Világosságát felismerni, sötétségben maradnak. Ők a saját törvényértelmezésükhöz és az abban megtestesülő istenképükhöz, a hadak urához ragaszkodnak. Jézus Keresztelő János kérdésére is a tetteire hivatkozik, ezeket mint a Messiás bizonyítékait az írásokat ismerő farizeusoknak is fel kellett volna ismerniük. És ők is olvashatták, hogy *„szeretetet akarok, nem áldozatot, és Isten ismeretét”* (Oz 6,6). Az ószövetségi büntető istenképtől nagyon nehéz lehetett elszakadni, és Jézusban felismerni, hogy ő *„az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít”* (Jn 1,9). Hiszen Jézus az utolsó vacsorán Fülöpnek is azt válaszolja, mint most a farizeusoknak: *„Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek.”*

Bennem milyen kép él Istenről? A tékozló fiú atyját, vagy az uralkodó és ítélő Istent ismerem?

Pécs, Gyurgyóka közösség